

Sminkes: Somogyvári Dóra; fodrász: Böngyik Balázs; stylist: Domán Melinda; ruhák: ZARA, MOHITO

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

A BOHÓC EREJE

Kacskaringós, öntörvényű fekete fürtök alól kicsillogó sötét szempár, amely mintha minden pillanatban csodát látna. Kárász Esztert gyerekszínészként láttam először, és ahogy most ránézek, az az érzésem, mintha a piros bohócorr is organikusan növekedett volna erre a szeretnivaló arcocskára, amely lényegében alig változott az évek alatt. Pedig Eszterrel azóta igazán sok emberformáló esemény történt, miközben a piros orr az arcára költözött. Többek között a korántsem csupán vicces és cuki bohócszerepről beszélgettünk.

– Szereted a februárt?

– Már jobban, mint a januárt, de én nagyon nyári lány vagyok, augusztusban is születtem, napfényben vagyok jól. A télen inkább csak a síelést szeretem, amikor minden fehér és átlátható, és amikor a problémákra is magasról, a hegyről nézhetek. Már nem voltunk síelni két éve, de gyakran szoktunk menni egy gyerekes csapattal.

– Régi barátaiddal, vagy ez már a lányaid barátainak a családja?

– Is-is, de most már egyre inkább ők hozzák a családi barátokat.

– Az életfeladatok is befolyásolják a barátságainkat. Néha nehéz is olyasvalakivel kapcsolatot ápolni, akinek teljesen más napi gondjai vannak vagy esetleg szembesít az életünk egy-egy kudarcával.

– Nehezen engedek el embereket, ragaszkodó típus vagyok, és sokszor éltem meg azt, hogy épp a nehéz élethelyzetek hoznak barátokat. Például nagyon harcos, nehéz és hosszadalmas volt a válásom, és egy fontos barátnőm akkor került mellém, mert túl volt egy hasonló élethelyzeten, és sokat tudott segíteni, ami mindkettőnknek jó volt. Nagyon jóban vagyunk most is, de a kapcsolatnak az az intenzitása, ami a krízis alatt volt, elmúlt. Én is sokszor érzem, hogy jókor tudok segíteni valakinek, hogy szükség van rám, ilyenkor az ember próbál a már megélt tapasztalataival segíteni, és sokkal többet beletesz egy barátságba.

– A közösségi oldalakon lévő posztokból az látszik, hogy sok ismerősöd van, és nem csak felületes lájk-szálakkal összefűződő kapcsolatoknak tűnnek.

– Emberfüggő vagyok, sokan vannak körülöttem, akiket szeretek, végtelenül kíváncsi vagyok rájuk, de igazi közeli barátom, akivel mindent megoszthatok, és merek előtte gyenge is lenni, csak egy-kettő van.

– Pedig nagyon bátornak és őszintének tűnsz nyilvánosság előtt is.

– Azért maradnak az életünkben rejtett zugok, de nagyon fontosnak tartom az önazonosságot. Különösen a művészvilágban, ahol az ember valamit adni szeretne és ezzel változtatni is kicsit másokon. Ezt csak önazonosan lehet hitelesen csinálni. De azért ez nekem is hosszú út volt. Nyolcévesen belesöpöntem a művészvilágba, cucci kis göndör gyerekszínészként, akit mindenki szeretett, és próbáltam cucci maradni, mindenkinek megfelelni, hogy továbbra is szeressenek. Ráadásul apahiányom is volt, édesanyám egyedül nevelt, és próbáltam a hiányzó szeretetet mindenhol pótolni. De megtanultam, hogy vállalni kell a sötét oldalaimat, a gyengeségeimet, a hiányosságaimat, mert ha azt az utat meg tudom mutatni az embereknek, hogy hogyan igyekszem ezeken javítani, sokkal többet használok, mintha tökéletesnek látszom.

– Mesélsz kicsit többet erről a hosszú útról?

– Végigjártam a hullámhegyeket és -völgyeket. Csodálatos dolog a gyerekszínészet, de emiatt sosem voltam az a gyerek, aki addig túrja a sarat, amíg kedve van, akit önmagáért ismernek meg a barátai. Miután megjelentem a *Szamárköhögés*ben, onnantól sehol sem önmagamért érdekeltem az embereket, aztán a Kölyökidő országos ismertséget is adott. Ezt az időszakot nagyon nehezen éltem meg, ráadásul, rengeteg negatív szerepet kaptam benne. Sokan nem tudták különválasztani a szerepet és engem, meg is utáltak ezért, pont akkor, amikor apa nélküli kamaszként amúgy is nehezen találtam meg a szeretetlehetőséget magamban.

De vigyáztak rám az égiek, mert ezután nem vetek fel a Színművészetre. Akkor ezt rettentő kudarcnak és tragédiának éltem meg, de ma hálás vagyok és azt gondolom, ez mentett meg. És ezért tudom hitelesen mondani, hogy ha távlatokban nézed az életed eseményeit, nem létezik kudarc. Mindennek oka van. Akkor én fölcsaptam egy felvételi tájékoztatót, és jelet kértem, ráböktem egy sulira: a Mozgássérültek Pető András Nevelőképző és Nevelőintézete volt. Jelentkeztem. Azóta is teljes

bizalommal vagyok a döntésem iránt. A négy év alatt szinte beköltöztem a Pető Intézetbe, mert sok éjszakázást vállaltam. És lassan újra önmagammá váltam.

– Hogyan változtatott meg ez az időszak?

– Teljesen átértékeltem a problémáimat, amikor azt láttam, hogy egy gyereknek az, hogy kinyújtja a kezét és megfogjon egy poharat – mert mondjuk szomjas –, és a szájához vigye, több hónapnyi iszonyatosan kemény munka, erőfeszítés és rengeteg kudarc eredménye. Hogy milyen kiszolgáltatottság az, hogy tud-e épp valaki segíteni. Én ott értettem meg újra, mit jelent embernek lenni. Akarni, küzdeni, kitartani, nem-feladni. Náluk fel sem merül más opció, mint hogy mindenért triplán meg kell küzdeniük. Ott tanultam meg a konduktor társaimtól, hogyan kell jól segíteni és jól szeretni. Hogy nem kell több, mint amennyire a másinak szüksége van, de azt finoman adagolva és nagyon pontosan kell adni. Nekem mindig problémám volt, hogy úgy akartam segíteni a másinak, hogy mindent megoldok helyette. Aki jól segít, az szinte úgy tudja azt tenni, hogy a másik alig veszi észre.

– Hogy értetted meg, hogy nemcsak fizikai segítséget adhatsz, hogy mindez összekapcsolható az előadó-művészettel is?

– Sokáig úgy tűnt, hogy van az életemnek egy filmes-rádiózós része és egy ilyen visszahúzódnóbb területe. Bevallom, kicsit küzdöttem azért ezzel, mert bár egy konduktornak is ki kell állnia a gyerekek és a szülők elé, ott nem ő a fontos, az nagyon más, mint az előadó-művészet. De ennek ellenére boldogan dolgoztam itthon és külföldön is mozgássérültekkel. Aztán egy régi ismerősöm hívott, hogy rendezi az Óz, a nagy varázslót, és szeretné, ha én lennék Dorothy, én meg mondtam neki, hogy 6-7 éve kiszálltam ebből, és nem is akarom megzavarni magam, mert nem volt könnyű átállnom erre a másik életre. Erre azt felelte, hogy „de hisz ez az egész szerep arról szól, hogy Dorothy egy konduktor! Aki rávezet másokat arra, hogy fölfedezék magukban, hogy mindenükk megvan, amire vágyunk.”

Ki tudna egy ilyen állításnak ellenállni, ha ráadásul konduktor is és színész is? Ez aztán visszahúzott a színpadi világba. A nagyobbik lányom is innen kapta a Dorka nevet, és ilyen is lett. Ez az új helyzet egy kicsit azért skizofrén állapotot eredményezett: reggel konduktorként gyerek lábakkal között kúszom, este színpadon játszom. Egyszer pont ezen gondolkodva sétáltam a körúton, amikor szembejött az Oktogonnál egy barátnőm mérgesen, hogy nem vették fel bohócdoktornak.

”

**A BOHÓC EGY
VARÁZSLATOS
ARCHETÍPUS,**

aki mindig megmondja
az igazat, rendszeren
kívül van, megteheti.

Elkerekedett a szemem: micsodának? Leültettem egy kávéra, és meséltettem. Akkor ott megéreztem, hogy hazataláltam, ez az én utam. És ha jó úton jársz, kisimítják az utadat: rögtön fel is vettek a Piros Orr Bohócdoktorokhoz és már húsz éve bohócdoktor vagyok. Amikor rájöttem arra, mi az igazi vágyam, akkor az mindig megadatott, a zenekart is így „vágytam meg”. Egyszer az elbújós helyemen, a Velencei-tó partján rádöbbenem, hogy nekem mégiscsak a zene az anyanyelvem, ez az utam, hiszen zenész szülőktől származom, és egy hét múlva összetalálkoztam egy gitárossal egy jótékonyági rendezvényen, akivel nagyon egy hullámhosszon voltunk. Két hét múlva már dalokat írtunk, és sorban jöttek és csatlakoztak a zenészek. Így jött létre „véletlen” találkozásból az Eszter-lánc mesezenekar.

– Mióta bohócdoktor vagy, másképp kezeled a közönséget is?

– Abszolút. Mindent a bohócdoktorságból hoztam át. A bohóc egy varázslatos archetípus, aki mindig megmondja az igazat, rendszeren kívül van, megteheti. Én egész életemben kicsit kívülállónak éreztem magam. Tudtam, hogy van egy apukám, aki egy másik családban él, a Kölyökidőbe is akkor mentem, amikor már volt ott egy csapat, az iskolában én voltam a sztárociska. A bohóc szerepben tanultam meg, hogy ebben a kívülállóságban erő is lehet. Bigyó, a bohóc-énem nem akar megfelelni, keresi a jó dolgokat minden szituációban, saját magát adja. Egy kórházban, ahol a nagy hierarchiába megérkezik egy rendszeren kívüli lény, aki mindenben játéklehetőséget és örömet keres, aki elfogadja, ami van, és azzal igyekszik kezdeni valamit – gyógyító erő. Nekem a színpadon is minden ebből születik. Én az Eszter-lánc-koncerteken is kicsit bohóc vagyok, csetlek-botlok, elalszom dal közben, hagyom, hogy kinevessenek a gyerekek, megmutatom, mekkora szabadság, ha az ember a gyengeségeivel együtt elfogadja magát.

– A bohóc nagyon tud figyelni is. Épp a Képmásban van most egy sorozatod, amelyben hétköznapi hősöket mutatsz be.

– Rengeteg ilyen emberről tudnék mesélni, ezekről a kincsekről, megmaradt az emberfüggőségem, csak már nem azt akarom, hogy engem fogadjanak el, hanem én tudok nagyon könnyen elfogadni másokat. Ezért talán hamarabb észreveszem azokat, akik kicsillannak a környezetemből, fáradhatatlanok, és nem égnék ki, hanem ugyanazzal a tüzzel és lelkesedéssel dolgoznak, mint az elején.

NAGY ÚT VOLT MEGTANULNI, hogyan szerethető vagyok önmagamért

– Előfordult, hogy te kiégtél?

– Majdnem. Meg kellett tanulnom, hogy ehhez segítséget kérjek, például a Piros Orr Alapítvány szupervízijától.

– Azt mesélted, a váláskor segített egy barát, most pedig a szupezizzorról beszélsz. Aki megszokta, hogy állandóan másokon segít, könnyű annak segítséget kérni?

– Nekem ez jó ideig komoly gondot jelentett, adásra lettem szocializálva, az nekem nem nehéz, hanem komfortos, segíteni könnyen tudok és nekem is jó. Ellentétben azzal, ha nekem kell kérnem. Az sokáig komoly nehézséget okozott, így nem is tettem. Egyszer egy szegedi koncertre menet durdefekttem volt, az útközéskor kis fémcsomaggá gyűrődött körülöttem az autóm, közel volt a halál, de én épen megúsztam. Egy rendező ismerősöm gyűjtést szervezett a Facebookon, mondván, így nem tudok koncertekre járni, dolgozni. Nem is kérdezett meg. Amikor megláttam, azonnal hívtam, hogy vegye le gyorsan. Azt mondta: „Állj, te másokon segítesz. Jó érzés?” Mondtam, hogy igen. „Akkor miért sajnálsz tőlem ezt a jó érzést?” – kérdezte. Azóta is sokat jut ez eszembe, és segít az elfogadásban. Belátom, kicsit kacifántosan értem el, hogy el tudjam fogadni a segítséget.

– És már te is tudod, hogy ezt már tényleg magadért kapod?

– Igen, nagy út volt megtanulni, hogy szerethető vagyok önmagamért, és a gyerekeimnek is ezt akarom átadni. Az anyukámnak nem volt könnyű élete, mindig ment előre, mint egy tank, szigorú volt magával és velem is. Mindig abban éltem, hogy azért, hogy szeressék az embert, meg kell dolgozni. Szeretném azt átadni a lányaimnak, hogy így, ahogy vannak, tökéletesek, és innen indulunk majd a még tökéletesebb felé. Ezzel együtt én is megtanultam, hogy jó vagyok így, ahogy vagyok.

– Sorsszerűnek érzed, hogy te is elváltál?

– Valóban azt láttam, hogy anyukámnál egyedül is működött, gyereket nevelt, fuvólát tanított, és csodálatos tanítványok kerültek ki a kezei alól, a szakma ma is tele van velük. De ugyanakkor én nagyon nem így akartam, mert nem tudom, boldog volt-e valaha. Nem vagyok váláspárti, hűséges típus vagyok, így is két évvel tovább húztam, mint szabadott volna. A nagyon rosszban nem szabad benne maradni. És ez az volt. Egyszer majd talán másoknak is tudok segíteni az én történetemmel, de most még nem tudom, hogyan, hogy tudok majd erről úgy beszélni, hogy az másoknak erőt adjon. De nem akarok ebbe az egyedülbe sem beleragadni, nem akarok falakat húzni magam köré.

– A cuki kislány szerep még rajtad van egy kicsit?

– Azt hiszem, az anyaságomban egy csomó mindent elengedtem, mert azt akartam, hogy a gyerekeim máshonnan induljanak. Hogy ne kelljen az én harcaimat megküzdeniük. De én nem bánom, ami velem történt, hisz akkor ma más lennék. A két gyerekem pedig nagyon rendben van.

– A bohóc anyaként tud határozott is lenni?

– A nagyobbik lányom mindig mondja, hogy a barátai néha irigykednek, milyen jó fej anyukája van, de ez a félig anya, félig barátnő szerep becsapós. Nekem a maximális bizalom mellett azért komoly elvárásaim is vannak, és persze néha én is elveszítem a fejem és veszekszem. De tudják, hogy mindig elkapom őket, ha baj van, sosem fognak lezuhanni. Azért tartják be a határokat, mert nem akarnak visszaélni ezzel a szeretettel.

– Az eddigi életed során mindig bátran vágtaál bele dolgokba, szerinted lesznek még nagy kalandok és nagy fordulatok az életedben?

– Amire nagyon vágyom még, hogy egy teljes, szeretetteljes családban élhessek, szeretnék egyszer olyan feleség lenni, mint amelyet mindig elképzeltem. Meg kell törnöm egy rossz családi mintát, amit női ágon keresztül sok generáció rossz kapcsolatain át hordozok, és ez azért is fontos nekem, mert itt vannak a lányaim, és szeretném, ha ők már nem vinnék tovább. Amire nagyon vágyom még, hogy egy teljes, szeretetteljes családban élhessek, szeretnék egyszer olyan társ lenni valakinek, mint amelyet mindig elképzeltem.

– Hm... megint nem magadért tennéd... nem itt van a hiba a rendszerben?

– Nekem az anyaság nagyon nagy váltás volt, ez a legszentebb és legjobb dolog az életemben, meghatároz a vágy, hogy boldog, teljes, önálló embert neveljek belőlük. Sok képességet ez az akarat hozott elő bennem, és ha inkább másokért is, de fejlődöm. Valójában ma már a régen oly rettegett magánytól sem félek. ♦